

En nu nog iets over vogels, waarvan ik er nog altijd veel te weinig ken.

De zwaluw zingt in Twenthe en ook naar 't schijnt in Duitschland:

Toen ik wegging

Was dit zijdvak (zijvak) en dat zijdvak vol.

Toen ik weerkwam

Was alles verslikkerd en verslikerd.

Dat laatste woord vond ik altijd heel typisch 't geluid nabootsend.

Hoe kan een vogeltje heeten, dat in 't voorjaar zingt; (ik heb hem nu al gehoord) „Schiët in 't vuur!” 3 keer achter elkaar en in 't najaar: „Spin dikke!” eveneens drie maal. (Wie weet het? H.) 't Eerste geeft aardig 't geluid weer, de beide eerste tonen zijn kort, de laatste lang. Ziezoo, nu geloof ik, dat ik aan 't eind ben van mijne vragen en mededeelingen

P. L. S. VAN DEINSE.

Lindenbast als ^{vlecht} boommateriaal.

Het weefsel, dat tusschen de schors en het hout zit bij de linde, is taai en zacht. Als ik me niet vergis, wordt in Rusland en elders uit de vezels van takken, die men eenigen tijd heeft laten liggen, allerlei vlechtwerk gemaakt.

Dat musschen die vezels als bouw materiaal gebruiken, zag ik in 't Vondelpark te Amsterdam. Een tental musschen waren druk bezig, de dunne takjes van een linde af te schillen en dan met den bek vol vezels weg te vliegen. Vermoedelijk heeft één hunner aan dien boom een *dood* takje gezien, waar de bastvezels bij neerhingen en is toen ook met *levende* takjes begonnen. Ze waren zoo netjes wit geschild, alsof een geit of een haas er mee bezig geweest was.

B.

A.

Een mol in gevangenschap.

Thuis komende zag ik tot mijn blijdschap een briefkaart, die uw antwoord bevatte. Hartelijk dank voor de moeite die u voor mij gedaan hebt. Tevens kan ik u mededeelen, dat ik ook van den heer C. Ritsema Ozn. gehoord had, dat mollen zoo moeilijk in 't leven zijn te houden. Misschien interesseert het u nu te hooren: 1e. dat een mijnermollen ontsnapt is (waar hij gelijk in heeft), 2e. dat de andere mol zich nog in *blakenden welstand* bevindt, ofschoon ik hem toch reeds den 5den April 1900 gekocht heb. Hij schijnt de gevangenschap best te kunnen verduren. Ongelooflijk is het aantal wormen, dat hij, bij toch zoo weinig lichaamsbeweging opeet. Met wormen alleen hem te voeden is dan ook ondoenlijk, zoodat ik mijn toevlucht tot rauw vleesch heb moeten nemen, waarvan hij in 24 uur, bij al de wormen die hij nog krijgt, ongeveer een half pond nuttigt. Dit is meestal flink voedsel, daar het uit paardenvleesch, bouten van vogels (lieft alles fijn gesneden) bestaat. Op waterslakken, waarvan men vooraf de huisjes gebroken heeft, is hij zeer verzot. Ook naakte aardslakken vallen zeer in zijn smaak, terwijl levende kikkers door hem als een lekkernij beschouwd worden. Hij moet in 24 uur ongeveer 8 kikkers hebben. De kikker pakt hij bij voorkeur bij den buik beet, waarna hij deze met zijne krachtige voorpooten van elkander scheurt, en dan, al etende, ingewanden en vleesch verslindt. Onbegrijpelijk komt het mij echter voor, dat van de circa 70 kikkers (groot en klein) die ik hem nu al gegeven heb, ik er slechts één heb hooren kwaken, toen de mol hem aanvatte. Van torren houdt hij naar het schijnt niet veel, terwijl hij *Carabus nemoralis* voor den uitersten nood schijnt te bewaren. Komt dit misschien vanwege de eigenaardige lucht, die dit dier bij het doodmaken van zich geeft? Zoo 't het bovenstaande u interesseert kunt u er gerust gebruik van maken voor *De Levende Natuur*, daar alles volgens mijn beste weten en geheel natuurgetrouw is weergegeven. Ik heb u nog vergeten te melden, dat ik den mol éénmaal per week laat drinken, waartoe ik hem in een emmer met water plaats, die zoodanig gevuld is, dat hij met zijn pooten net den grond kan bereiken.

JAN OUWEJAN,

Assistent-preparateur R. M. N. H.

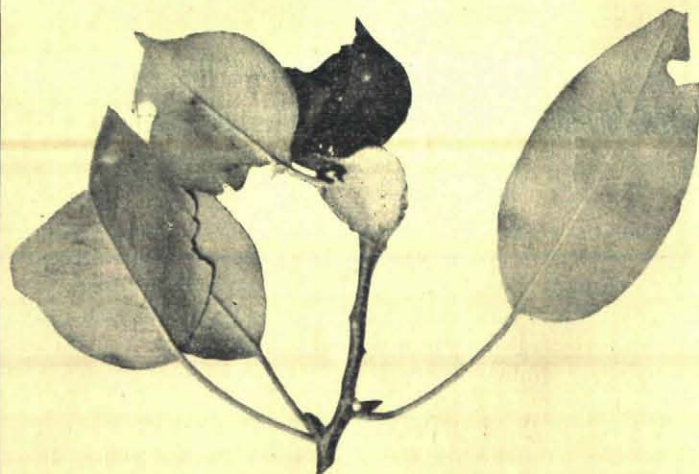
Leiden.

Misvormde peren.

Aan het einde van een tak van een perenboom had zich een vruchtje ontwikkeld, van'twelk ik u de fotografie hierbij zend. In het eerst dacht ik met een gal te doen

te hebben, maar daar ik bij doorsnede (zie fig.) geen insect of insectenverblijfplaats ontdekken kon, kwam ik van deze meening terug.

Evenmin geloof ik, met een werkelijke vrucht te doen te hebben, want bij doorsnede zijn geen klokhuis of zaadknoppen te ontdekken; een knop en bladeren bevinden

zich aan het einde. Het vleesch heeft denzelfden smaak, de vrucht is echter veel kleiner dan van eene werkelijke peer (de foto is nagenoeg op natuurlijke grootte).

De boom, die dit heeft voortgebracht, heeft wel bloemknoppen gehad, maar slechts één peer gedragen. Kan dit ook in betrekking staan met de ontwikkeling der schijnvrucht? Komt een dergelijke abnormaliteit meer voor? Wat is de oorzaak van haar ontstaan?

Als u mij hierover kunt inlichten, zoudt u mij zeer verplichten. Het origineel kan ik u tot mijn spijt niet zenden, daar dit ongelukkig verloren is gegaan.

Haarlem.

J. A. IODEWIJKS.

Antwoord.

Het is niet mogelijk, als men alleen bijgaande photographiën tot zijne beschikking heeft, en niet tevens een voorwerp, met zekerheid uit te maken, met welke misvorming wij hier te doen hebben. Evenwel komt het mij 't waarschijnlijkst voor, dat wij hier eene „doorgegroeide vrucht” hebben. Doorgegroeide appelen en peren zijn herhaaldelijk beschreven geworden, o.a. nog voor kort in de „Pomologische Monatshefte,” 1900, Heft 2. Daar wordt een geval beschreven, waar niet slechts ééne enkele vrucht, maar alle (4) vruchten (peren) van eene inflorescentie, dat doorgroeien vertoonen. De assen dezer peren zijn niet, zooals in normale gevallen, onverlengd gebleven, maar zij zijn doorgroeid tot houtige, aan hunnen top eenigszins gekromde assen, ter lengte van 3 cM. of minder. Zij dragen 5—8, voor 't meerendeel wat klein gebleven, kortgesteelde bladeren, en verder 2 tot 4 knoppen. Aan iedere scheut, die zich op zoo'n doorgegroeide peer bevindt, is één van de knoppen bijzonder flink ontwikkeld, ongeveer zoo groot als een gewone blaadknop. De 4 peertjes zelven zijn onvolledig ontwikkeld gebleven, aan den eenen kant sterker uitgegroeid dan aan den anderen kant, dus scheef. Het klokhuis is bijkans niet waar te nemen (nur angedeutet), zonder kamers en zonder zaden. Slechts bij twee van de vier peren zijn rudimentaire kelkblaadjes zichtbaar.

Het schijnt mij toe, dat wij in het door u bedoelde geval met eene dergelijke doorgroeing van de as te doen hebben. Het kleine peerachtige en als eene peer smakend lichaam zou dus een werkelijke peer zijn, maar een met doorgegroeide as. Evenals beide in de „Pomologische Monatshefte” beschreven peren, draagt ook hier die doorgegroeide as bladeren en een knop.

Omtrent de oorzaak van dit verschijnsel valt niets te zeggen. Wij weten daar niets van. Mij werd meegedeeld, dat het verschijnsel 't meest voorkomt, wanneer — 't geen nu en dan wel eens gebeurt — bloemknoppen achterlijk in ontwikkeling zijn, en inplaats van op den gewonen tijd, midden in den zomer (Juli of Augustus) opengaan. Uit zulke knoppen, die in den zomer bloeien, zou wel eens, in plaats van een gewone peer een doorgroeijende peer ontstaan. Ik deel dit mee als iets, wat mij verteld is; ik kan